

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 10., Vol. 14.

15. října-October 15th, 1980.

Price: 40 ¢.

Kanadská vládní TV síť vysílala v neděli dne 28. září t.r. první ze série programů, které souhrnně nazvala "The Canadian Establishment". Volně bychom tento výraz snad mohli přeložit "Kanadské obchodní zřízení". Seriál si vzal za podklad knihu našeho krajanů, šéfredaktora magazínu "Maclean's" Petra C. Newman-a, se stejným názvem. Pro naše krajanů to byla malá senzace a kdo měl příležitost, musel tento první program vidět. Pojednával totiž o našem krajanovi Tomáši Baťovi. Dvouhodinové pásmo bylo sestaveno velmi pečlivě a obsahovalo záběry, které dosud nikdo v Kanadě neviděl: scény ze Zlína v období mezi oběma válkami, zakladatele Baťových podniků a jeho zdravé základní myšlenky o svobodném podnikání, jeho tragickou smrt na začátku 30. let. Vhodně bylo zachyceno těžké ovzduší Mnichova a pokus spolupracovníků mladého Tomáše Baťi přestěhovat centrálu firmy do jiné, "bezpečné" země. Proč padla volba právě na Kanadu? Baťa sám naznačil, že ho Kanada vždycky přitahovala, i v době, kdy byl malým chlapcem. Bylo však jasné, že zde někdo pečlivě připravil půdu, navázal potřebné kontakty /dr. Karel Herz/. I přesto měla firma na začátku různé potíže. Tehdejší kanadský obuvnický průmysl se obával konkurence. Kanadská vládní místa však skupinu našich 80ti "baťovců" s rodinami a s technickým umem, tehdy nevídaným, přijala s otevřenou náručí a poskytla jí různé výhody. Severně od Trentonu, poblíž řeky Trent, vyrostlo z pilných českých rukou celé Baťovo město - pod jménem Batava. Továrna nevyráběla za války jen boty. Začlenila se cele do válečné výroby a vyráběla věci, o kterém se zakladatel Zlína a "prvnímu ševcovi ČSR" ani nezdálo. "Mladý" Tomáš po válce firmu a výrobu zreorganizoval a v Torontě vybudoval moderní mezinárodní centrálu firmy. Z původních průkopníků z roku 1939, kteří stáli na otevřeném poli na místě dnešní Batawy a začali budovat od nuly, nezbyl téměř nikdo. Televizní film informoval diváka, že firma Baťa má dnes 100 továren po celém svobodném světě. Rozhodující slovo má šéf, Tomáš Baťa, který si v každé zemi pečlivě vybírá své spolupracovníky a řídí se zásadami, které razil jeho moudrý otec. Jen proto se stal "mladý" Tomáš vpravdě "ševcovským králem svobodného světa". Mimo bot prodává také stroje na výrobu bot všude tam, kde nemá vlastní podnik nebo kde nemá v plánu továrnu vybudovat. Není pochyb o tom, že "pan šéf" má ve všech svých továrnách patřičný respekt, protože nejen umí věci dobře organizovat a má štěstí při výběru svých spolupracovníků, ale také má styk s prostými dělníky a dělnicemi ve svých podnicích. Jeho výhodou také je, že za použití moderních dopravních prostředků, např. helikoptér, navštíví i ta nejzapadlejší místa, kde jsou nejmenší továrny Baťova průmyslového imperia. Proto v něm mnozí zaměstnanci vidí svého krále. Při sledování programu každý z nás měl v sobě pocit hrdosti, že muž naší krve tolik dokázal. O svých úspěších i problémech mluvil s reportéry zcela otevřeně a vyjádřil respekt ke Kanadě, která mu takový růst umožnila. Náš obrázek je poněkud historický: je z roku 1958 a zachycuje, jak tehdy vypadala rodina Tomáše Baťi. Malý chlapec na obrázku je dnes vedoucím všech Baťových podniků v západní Evropě..

Solzhenitsyn on Communism

TIME.

FEBRUARY 18, 1980

The West began its perilous miscalculation of Communism in 1918: from the very beginning the Western powers failed to see the deadly threat that it represented. In Russia at that time, all previously warring factions—from the government forces to the Constitutional Democrats and the right-wing Socialists—united against Communism. Though the peasants and workers were not formally allied with these groups, and were not coordinated, thousands of peasant revolts and dozens of worker uprisings reflected the masses' opposition to Communism. A Red Army was mobilized by executing tens of thousands of men who tried to evade Bolshevik conscription. But this Russian national resistance to Communism received scant support from the Western powers.

The most fantastically rosy notions about the Communist regime circulated in the West, and so-called progressive public opinion greeted it with joy, in spite of the fact that by 1921, 30 Russian provinces were undergoing a Cambodia-like genocide. (In Lenin's lifetime, no fewer innocent civilians perished than under Hitler, and yet today American schoolchildren, who invariably regard Hitler as the greatest villain in history, look upon Lenin as Russia's benefactor.) The Western powers vied with one another to give economic and diplomatic support to the Soviet regime, which could not have survived without this aid. Europe took no notice of the fact that some 6 million people in the Ukraine and the Kuban River basin had died of hunger.

In 1941, the worth of this much-touted regime became apparent to the world: from the Baltic to the Black Sea the Red Army retreated as if swept away by the wind, in spite of its numerical superiority and its excellent artillery. There was no precedent for such a rout in a thousand years of Russian history and, indeed, in all military history. In the first few months of the war, some 3 million soldiers had fallen into enemy hands! Here was a clear statement of our people's desire to be rid of Communism. The West could not have failed to understand if only it had wanted to see. But in its nearsightedness, the West held that the sole threat to the world resided in Hitler and that his overthrow would end all danger. The West did what it could to help Stalin forcibly harness Russian nationalism for the Communist cause. And so, in World War II, the West defended not freedom in general but merely freedom for itself.

In order to buy Stalin's friendship at the end of the war, the West turned over 1.5 million people who were then in Allied hands and who did not wish to return to Stalin's tyranny. Among them were entire Russian divisions, Tartar and Caucasian battalions, as well as P.O.W.s and forced laborers numbering in the hundreds of thousands, including old men, women and children. Stalin manipulated Roosevelt with ease, effortlessly assuring himself of control over Eastern Europe: Yalta marked the beginning of a 35-year streak of American defeats, only briefly interrupted in Berlin and Korea. (When there was the will to resist, victory followed.) As I have written on earlier occasions (in 1975 in an article entitled "The Big Losers in the Third World War" and in the book *Warning to the West*), the entire period from 1945 to 1975 can be viewed as another world war that was lost by the West without a battle and in which some two dozen countries were abandoned to Communism.

There are two reasons for this string of capitulations. First is the spiritual impotence that comes from living a life of ease; people are unwilling to risk their comforts. Second, and just as important, is the prevailing, total incomprehension of the malevolent and unyielding nature of Communism, which is equally dangerous to every country. The West often seeks an explanation for the phenomenon of 20th century Communism in some supposed defects of the Russian nation. This is ultimately a racist view. (How then can China be explained? Viet Nam? Cuba? Ethiopia? Or the likes of Georges Marchais?) Flaws are sought everywhere but in Communism itself. Its aggressiveness is explained by, for example, Averell Harriman, in terms of a national dread of foreign aggression; this is said to account for the building of a vast arsenal and the seizing of new countries.

Alexander Solzhenitsyn.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES

Publisher and Editor:
Mirko /Mike/ Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00
zámorí lodí ... \$ 12:00
zámorí letecky ... \$ 15:00

LIDÉ MEZI NÁMI

Mnoho našich lidí
znalo obětavou so-
ciální pracovníci
paní Ruth Petříč-
kovou, roz. Nagyovou,
ale poměrně málo
lidí ví, jak záj-
mový život měl je-
jí manžel Jaromír
Petříček. Narodil
se před 60ti lety,
v polovině října
roku 1920, v Bozko-
vě u Semí, kde je-
ho otec byl po řa-

Jaromír Petříček.

du let starostou. Bozkov je známým
poutním místem a v jeho blízkosti jsou
rozsáhlé podzemní jeskyně. Jaromír cho-
dil do reálného gymnasia v Turnově, když
Němci okupovali Československo. Na pod-
zim roku 1939 přišlo Gestapo zatknout
jeho otce, ale ten byl včas varován a
žil až do konce války v ilegality. Ro-
dina prožila těžké doby. Mladý Petříček
byl Gestapem zatčen v roce 1942 a věz-
něn až do konce války v Kartouzích, ve
Svatobořicích a v Brně. Od roku 1945
studoval v Praze na universitě filoso-
fii a slavistiku. Jeho koníčkem už teh-
dy byla lužicko-srbská literatura. Dne
17. listopadu 1947 při trýzně za oběti
nacistické perzekuce dostal z rukou
tehdejšího ministra vnitra Noska "Řád
za věrnost". Tato událost měla později
značný vliv na další běh Jaromírova ži-
vota. Po komunistickém puči v únoru
1948, začali se noví mocipáni vůči čs.
studentům chovat přesně tak, jako naci-
ste. Po brutálním rozeznání studentů v
Nerudově ulici, kdy byl střelbou pora-
něn inženýr Řehounek z Pardubic a po
zatčení několika set studentů komu-
nistickou policií, zabíjel Jaromír "Řád za
věrnost" a vrátil jej doporučeně mi-
nistrovi Noskovi. K tomu ho vedlo jeho
svědomí. Uvědomil si, že mu hrozí komu-
nistický koncentrák a pokoušel se zjistit,
jak by se dalo přejít na Západ. Dostal
se u Přímky na Šumavě až do vzdálenosti
2 km od hraničního kamene, ale přece
přišel do rukou komunistické policie. Byl
vyšetřován a snažili se ho marně zís-
kat pro spolupráci. Jakmile se přechodně
dostal na svobodu, pokusil se znovu
a v květnu roku 1948 se mu u Chebu
přechod podařil. V uprchlických tábo-
rech ve Schwabachu a v Ludwigsburgu
učil čs. děti. Mimo to byl jedním z
pilířů znamenitého čs. volejbalového
tému YMCy, kterou vedl npor. Mundil. Team
šel od úspěchu k úspěchu a snad by se i
stal mistrem záp. Německa, kdyby hráči
neemigrovali jinam; jména Bojsa, Bosák, Čáp, Heller,
Jurka, Obst, Weiner a soudce Fogl byla
tehdy velmi známá. Na sklonku r. 48
Jaromír emigroval do Francie, kde pracoval
jako zahradník a sluha. Později studoval
na Sorboně. V roce 1951 mu vyšla
Kanada. Usadil se napřed v London, Ont.
kde pracoval jako dělník ve sklárně za
60 dol. za týden. Později se přestěhoval
do Toronta. Někdy v roce 1955 poznal v
Church of All Nations sl. Ruth Nagyovou.
O rok později se vzali a Jaromír
začal studovat na torontské universitě.
V roce 1960 měl "Master of Arts Degree"
ve slovanské literatuře a v historii.
Po dalším roce pilného studia se stal
kvalifikovaným středoškolským profesorem.
Učil hlavně franštinu na Vaughan Rd.
Collegiate v Torontě. Na Jaromíra Petříč-
ka vzpomíná s vděčností mnoho studentů
této střední školy, včetně studentů z
rodin krajanů. I jejich jménem mu
k jeho 60. narozeninám blahopřejeme!

Pražské uzenářství

638 Queen St. West.
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík
Tel.: 364-1787

Zemřela vzorná žena

Z Owosso, Mich. došla
smutná zpráva, že tam
dne 16. září t.r. zemře-
la známá krajanka, paní
Štěpánka Čechová, roz.
Konvičková, 77. Narodila
se v Brně 30.6.03. Byla
činná v různých národo-
pisných skupinách už do-
ma. Provádala se za Anto-
nína Čecha a s ním a se
synem Oldřichem šla do
exilu po komunistickém
puči v roce 1948. Rodina
emigrovala do USA a
usadila se v městečku
Owosso, Mich. Paní Čechová
tam založila a vedla
jednu z nejlepších našich
národopisných skupin na
tomto kontinentu, od
roku 1951. Její tanečníci
a tanečnice měli krásné
slovácké kroje a obo-
hacovali svým uměním
krajanové festivaly od
Nebrasky po New York.
Skupina zajišťovala také
často do Kanady, zvláště
do Chathamu a do Toronta.
Posledního vystoupení
skupiny z Owosso, Mich.
koncem června t.r. v
Torontě na 6. Sokolském
sletu se paní Čechová pro
nemoc už zúčastnit
nemohla. Zesnulá
pomáhala svému
manželovi při sestavo-
vání rozhlasových
pořadů a při správě
Muzea J. Curwooda a
zvláště jeho české
sekcce. Na paní Čechovou
jako na znamenitou
hostitelku vzpomínají
členové torontského
tanečního kroužku při
MMI, když v Owosso,
Mich. dvakrát pohostin-
sky vystupovali. Odchod
paní Štěpánky Čechové
je citelnou ztrátou pro
nás exil. Jejím manželovi
vyslovujeme naši
upřímnou soustrast.

NOVÉ KNIHY

Edice Archa, adresa: F.P. Agentur, Hirschhorn
117 1/2 Hirschhorn, 8334 Wurmans-
quick, West Germany, vydala tyto nové
knihy: Marcia Davenport: "Jan", 124 stran,
\$8, Karel Poláček: "Soudničky z Lidovky",
120 stran, \$7, K. Friedrich: "Cvokárna",
143 stran, \$10. -- Dialog, Gutleutstr. 15,
6000 Frankfurt/M. 1, W. Germany, vydal
reprinty "Svědectví", roč. 1956-57, roč.
1958-59 a roč. 1959-60. Svazky mají:
250, 386 a 368 stran. Jsou po \$35. --
Firma Karz v New Yorku vydala americké
vydání knihy Z. Mlynáře "Mráz přichází
z Kremle", pod názvem "Nightfrost in
Prague". "New Y. Times" přinesly za-
jímavou kritiku. -- J.A. Křivák, 1580 Du
College, St. Laurent, Que. H4L 2M2, vydal
vlastním nákladem sbírku veršů.

Byl ministrem sociální péče v londýn-
ské exilové vládě. V srpnu r.
1944 ho prezident Beneš po-
slal na Podkarpatskou Rus,
aby tam jménem čs. vlády ob-
novil civilní administrati-
vu, zatímco vojenskými pro-
blémy se měl zabývat známý generál Ha-
sal-Nižborský. Oba muži se stali oběti
proradné hry Sovětů: podvodem a násilím
odtrhli tuto část Československa a při-
pojili ji k SSSR. Hasal a Němec marně
protestovali, že Stalin slíbil dr. Bene-
šovi po červnu 1941, že Československo
bude obnoveno v předmnichovských
hranicích. Oba museli Podkarpatskou
Rus a její dobrý lid, nadšený pro
demokracii Masarykova typu, opustit.
Od té doby se i František Němec
často ptal, jak může vůbec někdo
Sovětům věřit, že dodrží slovo!
Proto je znak Podkarpatské Rusi
v černém rámečku. Nezapomínejme
na ni!

Osobní půjčky na nejnižší úrokovou míru
Speciální vklady - šeková služba

KAMPELIČKA

CZECHOSLOVAK TORONTO
CREDIT UNION LTD.

740 SPADINA AVENUE • TORONTO
ONTARIO M5S 2J2

Telephone: 925-0557

Úřední hodiny: V pondělí a v pátek od 10 do 7 hod.
Úterý, středa, čtvrtek, 10 do 5 hod.

kultura

Rozhovor se spisovatelem Erichem Kulkou

Naše revue "Magazín", která vychází ve Švýcarsku, přinesla před časem zajímavý rozhovor s autorem knihy "Židé v československé Svobodově armádě", která má 300 stran a stojí \$ 7:50. Obsahuje m. j. celou řadu dokumentárních fotografií a seznam vojáků, kteří padli u Sokolova. Knihu lze objednat na adrese: 68 Publishers, Box 695, Station "A", Toronto, Ont. M5N 1G2. Interview bude jistě zájmat i naše čtenáře.

Magazín: Pane Kulka, nakladatelství 68 Publishers v Torontu nabízí ve svém posledním edičním programu také vaši novou práci ŽIDÉ VE SVOBODOVĚ ARMÁDĚ. Co nového a zajímavého se mohou čtenáři dozvědět z této publikace?

Erich Kulka: V knize jsou prezentována dosud málo známá a oficiálně utajovaná fakta o československém vojsku v Polsku a o účasti a roli židovských vojáků v boji za osvobození Československa proti nacistickému Německu.

M.: Pokud známo, publikovali jste hlavně práce, jejichž tematikou byl „Holocaust“, tj. vyhlazování v nacistických táborech. Svědčí o tom vaše prvotina TOVÁRNA NA SMRT, publikovaná 1946, a poslední, ještě v Praze (1967) vydaný ÚTĚK Z TÁBORA SMRTI. Co vás vedlo ke změně tematiky?

E.K.: Stručně řečeno, myslím, že to byla provokace, což je třeba podrobněji vyložit. V roce 1959 pověřilo ministerstvo školství a kultury v Praze mne a dalších pět bývalých osvětimských vězňů vypracováním ideového námětu a scénáře pro stálou československou expozici ve Státním polském muzeu v Osvětimi. Při hledání materiálů jsem objevil v tajném archivu ministerstva vnitra pořádkové se stovkami deportačních listin. Byla v nich jména a osobní data více než 70 000 Židů deportovaných z gheta v Terezíně do vyhlazovacího tábora Auschwitz.

M.: Jak se dostaly tyto listiny do archivu ministerstva vnitra?

E.K.: Po osvobození Terezína v roce 1945 byly písemnosti z gheta odvázeny nákladními auty do Prahy. Většina materiálů byla postupně v archívech katalogisována a dána k dispozici pro studijní účely. Seznamy deportovaných Židů však katalogisovány nebyly a nevědělo se o nich.

M.: Mohly být tyto dokumenty využity pro expozici v Osvětimi?

E.K.: Pevně jsme s tím počítali. Výtvarník naší skupiny scénaristů navrhoval vystavit deportační listiny ve formě „Deseti knih smrti“ v umělecky provedené kožené vazbě. Měl to být unikát, žádná z ostatních národních expozic v Osvětimi takový dokument neměla.

M.: Jak zapůsobily tyto knihy smrti?

E.K.: Žel – nebyly povoleny. Tehdejší předseda Ústředního svazu protifašistických bojovníků v Praze v důvěrném posudku zasláném ministerstvu se vyjádřil k návrhu expozit deportačních listin takto: „Při vši účtě k památce obětí nacismu nemáme zájem na glorifikaci skupin osob, které trpěly, bez odporu, byly nahnány do plynových komor...“ (Kopie dopisu i části deportačních listin je uložena v archivu Yad Vashem v Jeruzalémě.)

M.: Jaká byla reakce na tento; památku mučedníků hanobící projev představitelů SPB?

E.K.: Protestovali jsme a informovali jsme bývalé osvětimské vězně. Byli pobouřeni a rozhodli se, aby záležitost byla projednána na členské schůzi SPB v Praze.

M.: Došlo k nápravě?

E.K.: Nikoliv. Po bouřlivém průběhu schůze, které se účastnilo na dvě stě bývalých vězňů, jsem byl obviněn předsednictvem SPB z pobuřování a tři roky jsem nemohl publikovat.

M.: Jak jste se s touto svízelnou situací vypořádali?

E.K.: Odvolat se nebylo kam a intervence nepomáhaly. Psal jsem pro šuplík. Hanebný postoj představitelů celostátní organizace protifašistických bojovníků mě přivedl k rozhodnutí ukázat, jak se zachovali ti z československých židovských občanů, kterým se podařilo uniknout do zahraničí a tam bojovat proti nacistickému Německu. Hledal a studoval jsem materiály a zaznamenával rozhovory s účastníky v čs. zahraničním vojsku. Dokumenty o účasti židovských vojáků uložené v čs. archívech však nebyly přístupny. V novinářském archivu jsem našel hodně materiálů; za nejvýznamnější považuji obsáhlý úvodník Ferdinanda Peroutky, uveřejněný v tehdejších Svobodných novinách v prosinci 1945.

M.: Co vás na Peroutkově článku zaujalo?

E.K.: Reagoval na tehdejší protizidovské pogromy v Topolčanech a Snině. Slovenská inteligence si našla pro antisemitické krvavé výtržnosti výmluvu: Židé se prý nezúčastnili v dostatečném počtu národního povstání na Slovensku. A Peroutka na ni takto reagoval: „... Ti, kteří byli nejvíce schopni boje, zahynuli v plynu nebo někde v mraze u plotu, a snad poslední jejich vzpomínkou bylo, že na tuto cestu je začaly postřikovat slovenské ruce. Přesto je v Dukelském průsmyku asi tisíc židovských hrobů: tak skončili Židé, kteří mohli bojovat. Ze sta tisíc židovských občanů na Slovensku zahynulo asi 80 000. Máme k tomu něco ošklivého podotknout? ...“

M.: Byly dány údaje a materiály o židovské účasti příslušnými československými místy k dispozici?

E.K.: Nebyly, a to přes četné žádosti badatelů a institucí. Podařilo se je však opatřit jinak. O tom se dočtete v mé knize, která je odpovědí na slovenské i komunistické židovské pogromy a z níž rezultuje pravda, po které Ferdinand Peroutka volal před 34 lety: Mezi 14 milióny obyvatel předválečného Československa žilo na 365 tisíc, tj. 2,46% Židů. V době druhé světové války činil jejich podíl v československém zahraničním vojsku v průměru 50%. Jejich účast v boji za osvobození Československa převyšovala více než dvacetinásobek jejich demografického poměru.

Sbohem, paní Pavlo Osuská!

24. 8. 1892–28. 6. 1980.

Když jsem začal psát tyto řádky na rozloučenou s paní Pavlou Osuskou, prolístoval jsem bezkou řádku desítek jejích dopisů. Její poslední dopis je ze srpna 1979. Za necelý měsíc později došel dopis od její dcery Judith, která pracuje ve Washingtonu na francouzském velvyslanectví a bydlela s matkou v téže domě: „Matka Vám moc děkuje za dopis. Právě se vrací z nemocnice. Tak se o ni starám jak mohu. Ona dobře neví, co a jak. Nechce se jí už moc psát, takže myslím, já budu odpovídat na Vaše dopisy“. Ta poslala dopis dne 17. června s několika řádky, hlavně „matka už mě ani nepoznala“; a 28. června telefonovala, že „matka už zemřela“. Nedožila se 88 let, narodila se 24. srpna 1892.

Paní Pavlu Osuskou jsem znal přes čtyřicet let. Po válce, když se přestěhovali z Anglie do Ameriky, jsme si už jenom, ale pravidelně psali, i když jezdili na „vzpomínkové výlety“ do Evropy, hlavně do Francie.

Ve 22 ti letech (v roce 1914) už byla na předním místě v pražském Národním divadle. V Praze bydlela v Lužické ulici. Ve dvou-svazkovém „Československém hudebním slovníku“ čteme o ní pod jménem Pavla Vachková, že byla „česká dramatická sopranistka... stala se na 5 let členkou Národního divadla, kde byla význačnou silou... Provdávající se za diplomata Osuského, zanechala umělecké činnosti (1919)“. Ano, vše milovala Národní divadlo, Dvořáka a Smetanu. I já si vděčně vzpomínám, jak rádi jsme tehdy chodili do českého Národního divadla v Praze!

Kdykoli jsme se sešli, ráda vyprávěla o lidech, které dobře znala i o událostech, které prožila. A kdykoli psala a měla sdělnou náladu, vzpomínkové se k ní vracela. Snad nejvíce a ráda si vzpomínala na T. G. Masaryka, kterého dobře znala; jezdila k němu s manželem v létě na návštěvu: „Ano, Masaryk byl velký člověk, když bojoval za očistu národa a odesel pak bojovat za jeho osvobození. Jeho kuráž, s jakou se pustil do boje před válkou, získala mu všechnu mládou inteligenci a dala mu autoritu, po které národ toužil. Jeho jméno se stalo symbolem pro vlasteneckou mládež“.

Paní Pavla měla hezké vzpomínky i na paní Hanu Benešovou. Když se dověděla o jejím úmrtí, napsala mi o ní milé řádky: „Hana Benešová byla prý slepá, smrt byla pro ni vysvobození. Byla to žena velmi jemná, která – jak Jan Masaryk napsal – neměla s Benešem vždy dobré časy. Já mám na ni pěkné vzpomínky ze Ženevy, kde jsme se denně scházeli na zasedání Společnosti národů“.

Mé vyprávění skončím vzpomínkou na poslední setkání s paní Pavlou v Paříži, kde – opakuji její slova – prožila tu nejkrásnější dobu života: žila tu s manželem Štefanem Osuským, který byl naším vyslancem od roku 1920 do doby útěku z Francie v červnu 1940.

Bylo to 27. října 1975, kdy jsme se spolu sešli naposled. Byl to smutný den. Paní Pavla končila několikátý denní pobyt ve Francii. Podle dohody jsme spolu strávili celé odpoledne v bytě její dcery Pauline. Byli jsme sami dva. Čím více se blížila 5. hodina, bylo šerejší a naše vyprávění bylo pomalejší. Oba jsme tušili, že se vidíme naposled. Paní Pavla to sama řekla. – Vyprávěli jsme si také o našem prvním setkání v Paříži: bylo to po I. světové válce, v roce 1921, když jsem studoval na střední škole ve Francii (v Dijonu), to mně bylo šestnáct let. – Před 6. hodinou jsem se rozhodl jít domů. Rozsvítili jsme světlo v pokoji. Hezkou chvíli jsme se na sebe dívali a nemluvíli jsme... Byl to smutný den, rozešel jsem se s dlouholetou přítelkyní. Odletěla z Paříže do Washingtonu v neděli 2. listopadu 1975 dopoledne. Toho dne se navzájem rozloučila s Paříží a vůbec – s Evropou.

Sbohem, drahá paní Pavlo Osuská! Odpočívajte v pokoji! Měla jste krásný život až do doby, kdy se přiblížil zádumčivý osud životního stáří. S Vámi odešli také dozvuky Vašeho hlasu z „Rusalky“, z „Libuše“ a z „Dajibora“, dozvuky z pražského Národního divadla, i dozvuky z někdejší kouzelně krásné Paříže.

Dr. Jaroslav Trnka, Paříž

BENEŠ INN TAVERN
392 Eglinton Ave. W.

**Posloužíme Vám
7 dnů v týdnu!**
Obědv

Pondělí až pátek 12 do 2 odpo.

Večeře

Pondělí až čtvrtek 6 odp. do 12 več.

Pátek a sobota 6 odp. do 1 ráno

Neděle 6 odp. do 10 večer.

Live music

(čtvrtek, pátek a sobota)

U BENEŠŮ JAKO U MAMINKY

Pro rezervace volejte 481-1853

MODLITBA

Josef Václav Sládek

Bože velký, Bože všech,
Ty jenž po svých národech
v slunci míru, v třesku zbraní
vážíš zmar i požehnání,
vyslyš také lid svůj z Čech.

Jak nás bili, Tys to zřel,
že jsme vstali – Tys to chtěl.
Nechcem žádných divů více,
sami setřem hanbu z lice,
sami setřem prach si s čel.

Volným býval kdys Tvůj lid.
Bude zas, když bude chtít!
Spoj ho láskou s jeho hroudou,
naše ruce zas sít budou,
naše děti budou žít!

J.W. Brügel 75

Historik, spisovatel a novinář, historický rodník Johann Wolfgang Brügel, oslavil 3. července v londýnském exilu své padesátinásobné. Mezi počestnými zvláštnostmi mezinárodního socialistického hnutí, kterému J.W. Brügel zasvětil svůj plodný a pracovní život, nechyběla optimální gratulace Čs. sociální demokracie, ježmuž zaslužilým členem oslavence dodnes je.

Vzdáváme poctu

ING. JOSEF HOLMAN,

novinář, automobilový závodník, jeden z průkopníků čs. rozhlasu a filmu, režisér řady dokumentárních i populárních filmů, nositel Čs. válečného kříže za zásluhy v II. odhoji, dlouholetý pracovník rozhlasové stanice Svobodná Evropa a v posledních letech předseda Čs. poradního sboru v západní Evropě, zemřel ve věku 79 let v Mnichově.

TIGRID. Pavel (vydavatel): Únor 1948 - Očima vítězů a poražených. Záznamy z druhého semináře v haverském Frankenu roku 1978. Letos se konalo třetí setkání na téma: Češi a Slovinci, které vyjde v září-mech ve Svědectví.

■ VOY DRAMATICKY DOKU-
MENTO zvlášť zajímavé se dostal na Zapad - paměti skladatele Dmitrije Šostakoviče. Prominentní umělec, který dlouho v zahraničí plánil za spolupráce s pří-
vlečením režimu, přestože ve své knize
tvrdí s nepřehledným aspektem života v
světovém svazu, zůstává pak se státním
terorem v oblasti kultury

S.NAVRATIL MUSIC STUDIO AND PIANOS

Piano Sales

LADĚNÍ - OPRÁVY

Phone 461-3667
Or 759-0649

157 Lamb Avenue
(near Greenwood Sub.)
Toronto, Ontario

V poslední době přijíždí mezi nás do Kanady, k stálému pobytu, stále větší počet našich lidí přímo z Československa. Emigrují za svými syny a dcerami, kteří se zde usadili po roce 1968 a potřebují babičku či dědečka na hlídání dětí. Vítáme je mezi nás a přejeme jim, aby jejich život zde byl pokud možno bez nesnází. Při tom si uvědomujeme, že to nemají lehké. Už podmínka, kterou stanovily čs. komunistické úřady, že se musejí vzdát penze v ČSSR je tvrdá a nespravedlivá. Na obrázku je nová imigrantka pí Maria Kocanová z Prešova v Mississauga.

ODEŠEL VZÁČNÝ ČLOVĚK

Dr. František Král 18.8.1892-7.9.1980.

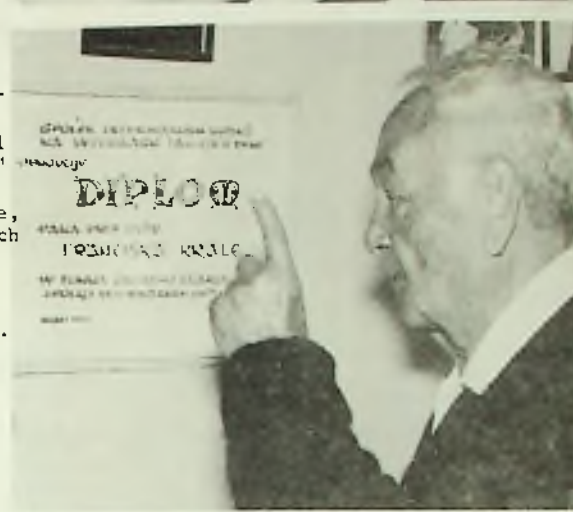
Československý exil ztratil jednu ze svých nejvýznamnějších postav. Vědec světového jména, profesor dr. František Král, zemřel ve věku 88 let v USA. Guvernér všech Rotary klubů v Československu od roku 1934. Od svého příchodu do USA varoval tisíce posluchačů během veřejných přednášek před nebezpečím všech totalitních systémů, hlavně komunistického. Jeho život byl tak bohatý, že nestačí krátký článek. Čtenáři mi dovolu, když začnu osobní vzpomínkou..

Po prvé jsem se s ním setkal na přednášce před studenty-exulanty v lágru v Ludwigsburku v září roku 1948. Jmenovala se "Vybrané kapitoly z veterinární medicíny". Pro býv. posluchače pražské vysoké školy zemědělské byla nesmírně zajímavá a je velká škoda, že se nezachovala. Obsah nás nejen poučil, ale hlavně povzbudil na duchu, i když nám kružil žaludek hladem.. Měli jsme před sebou člověka, který také odešel před komunismem, jako my. Věděli jsme, že byl rektorem a děkanem Vysoké školy veterinářské v Brně a že pomáhal zakládat podobná učiliště v Jugoslávii, v Bulharsku a v Polsku. Byl jsem mluvčím asi tucet hlav čítajících "hnojařů" z Prahy, ale byl k nám velmi laskavý. Začátkem roku 1949 emigroval do USA. Říkalo se, že tam měl spoustu přátel na nejvyšších místech a že bude našemu exilu velmi prospěšný. Tehdy jsem také uslyšel, že dr. Král je jedním z nejvýznamnějších představitelů čs. strany agrární v exilu. Tušili jsme, že o něm ještě uslyšíme. Ovšem, že jsme věděli, že už v roce 1927 napsal učebnici "Klinická diagnostika" a o něco později učebnici "Veterinární dermatologie". V USA publikoval 48 rozsáhlých vědeckých prací a učil na universitě ve Filadelfii až do roku 1963, když mu bylo 71 let. Přednášel anglicky, německy a španělsky. Jako pensista založil Americkou Akademii veterinární dermatologie a pak byl jmenován čestným doktorem šesti universit. To mně všechno vyprávěl, když jsem se s ním znovu -po druhé- sešel v roce 1969. Ukázal mi m.j. zlatý diplom, který mu udělila jeho "Alma Mater", vídeňská universita, kde promoval v roce 1914.

Naposled jsem se s ním sešel v roce 1977. Ukázal mi další diplomy čestných doktorátů /dokonce i z kanadské OVC v Guelph, Ont./ Bylo mu 85 let a dával své papíry do pořádku, aby je mohl převzít veterinární fakulta university ve Filadelfii. Však těch vědeckých papírů byly celé tři místnosti.. Pamatuji se na jiné dva zajímavé momenty: pan profesor měl velkou radost z toho, že se jeho žáci dobře uplatňovali ve všech zemích svobodného světa a že na něho nezapomínali. Litoval jen, že nemůže na příkaz lékaře cestovat, aby některé z nich navštívil. Pak se rozhovořil o svém rodišti /Albrechtice u Týna nad Vltavou v jižních Čechách/, kde je dodnes starobylý kostelík románského stylu z 12. století. Jeho otec se znal osobně s Janem Čimburou a byl jako jeho předkové sedlákem a rychtářem. Rád vzpomínal na Brno, kde žil od roku 1918 a odkud se mu stále hlásili někteří jeho věrní přátelé. Byl to vzácný člověk.. Na takové lidi se nezapomíná! M. Janeček.

Poznámky k fotografiím, levý sloupec, shora dolů: 1. V roce 1977, několik dní po svých 85. narozeninách, vedle své poštovní schránky u domu č. 34 Oriole Ave v městečku Lima, ve státě Pennsylvania, USA. --2. Prof. Král byl vždy hrdý na to, že ho v roce 1951 výbor ontarijského "Klubu nových" jmenoval čestným členem, za efektivní pomoc, kterou nezištně poskytl mnohým nově příšlým našim veterinářům na tento kontinent. Byl to jediný čs. "exilový" diplom, který měl. --3. Jeho zahrada měla povahu tichého moravského háje. Pání Zuzka Králová se starala, aby všude kolem bylo co nejvíce květin. Po levici p. profesora je autor výše uvedené osobní vzpomínky. --4. Dvě plné místnosti byly plné diplomů a veřejných uznání, které dostal během svého pobytu v USA /od r. 1949/. --5. Pan profesor ve svém oblíbeném křesle, vedle krbu.

Pravý sloupec, shora dolů: 1. tyto fotografie jsou ze září 1977, kdy mu bylo 85 let... 1. Podle střízlivých odhadů měl dr. Král asi 300 přednášek před americkými Rotariány. Mnohé skupiny jej jmenovaly čestným členem a v upomínku mu darovaly různé předměty na památku. Každý dar byl pečlivě popsán. --2. S velkou hrdostí ukazoval dr. Král diplom, který dostal od Spolku veterinárních lékařů z Brna v roce 1968; jmenovali ho znovu čestným starostou. --3. Na této zídce sedával často; v pozadí je vchod do jeho pracovny. --4. Jeho slovenská manželka Zuzka byla mu dobrou partnerkou a pomocnicí. V době nemoci nebylo lepšího "doktora".. 5. Vedle diplomů měl pěkné rodinné záběry a snímky, které mu připomněly jeho lovecká dobrodružství.

NA POČEST 311. PERUTI

Když "Kanadské Listy" v srpnu t.r. počily zvláštním číslem 310.čs.stihací peruť, která byla prohlášena za bojeschopnou už 18.srpna 1940, ozvala se řada našich čtenářů s dalšími informacemi. Někteří zdůraznili, že o něco později byla ustavena také 312.čs.stihací peruť /motto: Non multi sed multa/, 313.čs.stihací peruť /motto: Jeden jestřáb mnoho vran rozhání/ a 68.čs.peruť /motto: Vždy připraven/. Mimo tyto peruti, létali naši piloti také v "cizích" perutích; nejznámějším byl četař Josef František z Otaslavic nedaleko Prostějova, který do konce září 1940 měl největší počet nepřátelských sestřelů ze všech pilotů Bitvy o Anglii. Létal s 303.polskou stihací perutí. Zahynul nad letištěm Ewell Sutton 8.října 1940 a byl in memoriam povýšen na nadporučíka. Zemřel neporažen a je pochován na hřbitově v Northwood. Velitelem 312.čs.stihací peruti byl škpt.Alois Vašátko, který pocházel z Čelakovic a padl 23.6.1942 nad mořem u Torquay. S 222.britskou stihací perutí létal jistou dobu statečný O.Smik /později byl také u 310. a 312.čs.peruti/, který byl sestřelen nad Holandskem, unikl zajetí a za pomoci podzemního hnutí se dostal zpět do Anglie. Začal létat znovu, už jako velitel peruti, a 28.listopadu 1944 se z operačního letu nad Zwolle v Holandsku nevrátil. Otto Smik dostal vyznamenání DFC ve svých 21 letech. Leč vraťme se k 311.čs.bombardovací peruti. Vybaví se okamžitě jména jako kapitáni Korda, Fencel, Šedivý, Šejbl, Bernát, Pohlodek, Musálek, Blatný, Vildomec, Gellner, Kadlec. Jednotka otočila na nepřátelské cíle od 10.září 1940 až do jara 1942. Napadeno bylo přes 60 různých vojenských cílů, hlavně v Německu. Naši letci shodili přes 1.510.000 kg trhavých a zápaných bomb. Nad nepřátelským územím ztrávili více než 5.150 operačních hodin. Za to tvrdě zaplatili. Z 52 nasazených posádek jich bylo 23 sestřeleno a dalších 5 vyřazeno pro zranění. V té době byly ztráty peruti 53 procent personálu, to byl hlavní důvod, proč peruti byla 22.dubna 1942 přeložena z Bomber Command do Coastal Command. Do 1.května 1943 provedla 311.peruť přes 760 letů, které trvaly 6.690 operačních hodin, vypátrala 17 nepřátelských ponorek a 14 z nich zničila. Po tomto datumu došlo k přeškolení a k zahájení činnosti na čtyřmotorových amerických letadlech amerického typu B-24 Liberator. S nimi oslavila peruť významný úspěch: potopení velké německé dopravní lodi "Alsterrufer". Během roku 1944 vypátrali členové 311.čs.peruti v různých mořích dalších 11 nepřátelských ponorek a 8 z nich zničili. Nad mořem podnikli přes 780 letů, které trvaly více než 9.000 operačních hodin. Celkově dostali čs.letci během 2.světové války v Anglii 989 čs.válečných Křížů, 760 čs.medailí za chrabrost a 150 vysokých cizích vyznamenání. To bylo pouze oficiální uznání činnosti čs.letectva v Anglii. Skutečnou popularitu však nikdo vyčíslit nemůže. Pokud se týče ztrát, čs.stihači měli výhodu v tom, že během Bitvy o Anglii byli sestřeleni nad anglickým územím a nepadli do zajetí. U letců 311.čs.peruti. Když se jeden letoun nevrátil, většinou se nevědělo, zda posádka přišla o život /6 mužů najednou/ nebo padla zcela či částečně do německého zajetí. Do nepřátelského zajetí padlo za války celkem 51 našich letců. Od 311.peruti to byli: Kilián, Knotek, Procházka, Trojáček, Zábrš, Novotný a Šesták - v roce 1940; Bušina, Cigoš, Kopal, Křížek, Uruba, Valenta, Buřka, Černý, Knap, Nyč, Šťastný, Zafouk, Petr, V. Procházka, Šůza, Valner, Veselý, Zvolenský, Svoboda, Ščerba a Šiška - v roce 1941; Batelka, Síchrovský, Šnajdr, Klvaňa, Pára a Zapletal - v roce 1942. /Naše čtenáře v Kanadě bude zajímat, že 11.8.1944 byl nad Holandskem sestřelen čs.stihač 312.peruti Sgt.Gustav Přistupa a zajat Němci; zajetí ztrávil ve Slezsku, byl osvobozen Rudou armádou. / Z výše uvedených zajatých čs.letců tragicky zahynul npor.Arnošt Valenta ze Svěbohova, který pomáhal organizovat útek spojeneckých letců ze zajateckého tábora v Saganu - spolu s dalšími dvěma Čechoslováky - I.Tonder a B.Dvořák - byl zatčen Gestapem a 31.března 1943 na silnici ze Saganu do Zhořelce Gestapem popraven. /Tonder a Dvořák byli vězněni v Berlíně, ale dožili se konce války. / Oficiálně padlo během 2.světové války nad Anglií nebo při operačních letech z Anglie 511 našich letců. K nim se musí připočítat 4 muži, kteří zahynuli 15.5.1942 na palubě křižníku "Trinidad" cestou z Anglie do SSSR, jakož i 4 další letci, kteří byli z Anglie přesunuti do SSSR, stali se členy 1.čs.stihacího pluku tam a padli v době Slov.národního povstání /Vaculík, Motýčka, Mráz a Borovec/. Další letci původně ze Západu padli při osvobození Čech a Moravy, příp. při bojích o Prahu. Málokdo ví, že 311.čs.peruť měla také svého "Badera". Byl jím Sgt.čili štábní rotmistr Ladislav Kadlec, který utekl do Polska přímo ze své holičské dílny v Brankovicích na Vyškovsku. Při náletu na Münster ve Wellingtonu, kterému velel škpt.Schof, dne 5.července 1941, utrpěl Kadlec při souboji s německou noční stíhačkou tak těžká zranění, že mu byla amputována pravá noha pod kolenem. Sotva dostal protéz, začal se učit chodit a 6.února 1942 se znovu hlásil do aktivní služby. 311.peruť byla přestěhována na základnu u Talbenny v jižním Walesu. Po několika odmítnutích byl Kadlec znovu přijat do aktivní služby a jeho první let byl 25.9.1942. Veloušovi B-113 velel František Bulis. Palubní střelec Ladislav Kadlec sedával u svých kulometů se zvláštním Povznášejičím pocitem. Je zas vojákem, zase střeží klid a bezpečnost svých druhů. Uspokojení však netrvalo dlouho. Dne 18.října 42 se na cestě do Londýna zřítlo vojenské dopravní letadlo v jeho troskách zahynulo 14 čs.letců, kteří měli z rukou presidenta Beneše dostat vyznamenání za statečné činy. Mezi mrtvými byl František Bulis, Jan Bláha, František Doležal, Václav Študent. Po Bulisovi převzal velení letounu poručík Josef Horák z Lidic. Osud mu nedal bezbranně skončit před popravčí četou u zdi rodného statku. Horák má zbraň a mstí se. Postupně Kadlec létá i s jinými veliteli: Řiha, Šotola, Korda, Šebela. Podílí se na potopení něm.ponorky U-966. Pod Huňáčkem potopila posádka další ponorku. Padlí velitel 311. Breicetl, pak Blatný, Musálek, Šotola, Hadrávek, Šebela. Na válečné hlídce 13.března 1944 zahynul se svou posádkou kdesi nad Biskajským zálivem i štábní rotmistr Láda Kadlec, jednonohý palubní střelec. Nevrátil se ze svého 48.letu. Čest vále!

Toronto 1980: pplk. Josef Šejbl, jeden z původních pilotů 311.čs.peruti.

Při návštěvě presidenta dr.E. Beneše a jeho paní Hany. Vlevo je tehdejší velitel peruti škpt.Jindřich Breicetl, který pocházel z Lískně u Č.Budějovic. /Padl na Biskajském zálivem 21.8.1943. /

Zleva: Nedvěd, gen.Janoušek a Šnajdr.

311.peruti to byli: Kilián, Knotek, Procházka, Trojáček, Zábrš, Novotný a Šesták - v roce 1940; Bušina, Cigoš, Kopal, Křížek, Uruba, Valenta, Buřka, Černý, Knap, Nyč, Šťastný, Zafouk, Petr, V. Procházka, Šůza, Valner, Veselý, Zvolenský, Svoboda, Ščerba a Šiška - v roce 1941; Batelka, Síchrovský, Šnajdr, Klvaňa, Pára a Zapletal - v roce 1942. /Naše čtenáře v Kanadě bude zajímat, že 11.8.1944 byl nad Holandskem sestřelen čs.stihač 312.peruti Sgt.Gustav Přistupa a zajat Němci; zajetí ztrávil ve Slezsku, byl osvobozen Rudou armádou. / Z výše uvedených zajatých čs.letců tragicky zahynul npor.Arnošt Valenta ze Svěbohova, který pomáhal organizovat útek spojeneckých letců ze zajateckého tábora v Saganu - spolu s dalšími dvěma Čechoslováky - I.Tonder a B.Dvořák - byl zatčen Gestapem a 31.března 1943 na silnici ze Saganu do Zhořelce Gestapem popraven. /Tonder a Dvořák byli vězněni v Berlíně, ale dožili se konce války. / Oficiálně padlo během 2.světové války nad Anglií nebo při operačních letech z Anglie 511 našich letců. K nim se musí připočítat 4 muži, kteří zahynuli 15.5.1942 na palubě křižníku "Trinidad" cestou z Anglie do SSSR, jakož i 4 další letci, kteří byli z Anglie přesunuti do SSSR, stali se členy 1.čs.stihacího pluku tam a padli v době Slov.národního povstání /Vaculík, Motýčka, Mráz a Borovec/. Další letci původně ze Západu padli při osvobození Čech a Moravy, příp. při bojích o Prahu. Málokdo ví, že 311.čs.peruť měla také svého "Badera". Byl jím Sgt.čili štábní rotmistr Ladislav Kadlec, který utekl do Polska přímo ze své holičské dílny v Brankovicích na Vyškovsku. Při náletu na Münster ve Wellingtonu, kterému velel škpt.Schof, dne 5.července 1941, utrpěl Kadlec při souboji s německou noční stíhačkou tak těžká zranění, že mu byla amputována pravá noha pod kolenem. Sotva dostal protéz, začal se učit chodit a 6.února 1942 se znovu hlásil do aktivní služby. 311.peruť byla přestěhována na základnu u Talbenny v jižním Walesu. Po několika odmítnutích byl Kadlec znovu přijat do aktivní služby a jeho první let byl 25.9.1942. Veloušovi B-113 velel František Bulis. Palubní střelec Ladislav Kadlec sedával u svých kulometů se zvláštním Povznášejičím pocitem. Je zas vojákem, zase střeží klid a bezpečnost svých druhů. Uspokojení však netrvalo dlouho. Dne 18.října 42 se na cestě do Londýna zřítlo vojenské dopravní letadlo v jeho troskách zahynulo 14 čs.letců, kteří měli z rukou presidenta Beneše dostat vyznamenání za statečné činy. Mezi mrtvými byl František Bulis, Jan Bláha, František Doležal, Václav Študent. Po Bulisovi převzal velení letounu poručík Josef Horák z Lidic. Osud mu nedal bezbranně skončit před popravčí četou u zdi rodného statku. Horák má zbraň a mstí se. Postupně Kadlec létá i s jinými veliteli: Řiha, Šotola, Korda, Šebela. Podílí se na potopení něm.ponorky U-966. Pod Huňáčkem potopila posádka další ponorku. Padlí velitel 311. Breicetl, pak Blatný, Musálek, Šotola, Hadrávek, Šebela. Na válečné hlídce 13.března 1944 zahynul se svou posádkou kdesi nad Biskajským zálivem i štábní rotmistr Láda Kadlec, jednonohý palubní střelec. Nevrátil se ze svého 48.letu. Čest vále!

Dne 2.srpna 1940 byla v Cosfordu v Anglii formálně ustavena 311.čs.bombardovací peruť. Její motto bylo "Na množství nehleďte". Svou činnost zahájila úspěšným náletem na Brusel 10.září 1940. Měla průměrně 10 letounů o dvou motorech typu Wellington. Z té doby je naše fotografie. Dvě třetiny těchto mužů během války padlo. /Snímek nám zapůjčil major let.J.Šnajdr. /

Plukovník letectva Alexander Hess

Byli jsme v Bitvě o Anglii

Českoslovenští stíhači v RAF

DOSLOV Z ROKU 1979 - ke knize, která vyšla v Praze v roce 1947 ...

EPILOG PO 32 LETECH :

Druhá světová válka konečně pro nás vítězně skončila. A záhy po té, v Londýně ve Westminsterském opatství v překrásné kapli věnované památce "Bitvy o Anglii", jsou v ohromné knize zlatým písmem vepsána jména všech hrdinů-letců, kteří padli v oně, poměrně krátké, dnes již legendární vítězné bitvě, která zachránila tehdy Anglii a nesmírně ovlivnila další průběh boje proti nacistům. V té knize mezi několika sty, pro věčnou paměť tam vrytými jmény, na stránce jmenované "RAF CZECHOSLOVAK 310 SQUADRON", skví se též jména sedmi synů českých matek. Štěrbáček, Zaorale, Fechtner a Vy ostatní naši draží, vzpomínka na Vás, na Vaše ideály, pro které jste padli, a na kamarádství, které mezi námi vládlo, utvářené v bojích a zpečetěné krví, ta vzpomínka nás vždy zavazuje. Mohutné okno té kaple je překrásně ozdobeno. V barevném skle jsou historické znaky všech tehdy zúčastněných 54 stíhačích lerutí a mezi nimi, k našší pyše, je též starý znak naší třicetistky, s českým lvem a mečem. Doklad o hrdinství a podílu na společném vítězství. ... 2.světová válka se skončila a čs.letci se vrátili z exilu do vlasti. Téměř 700 jejich druhů se nevrátilo. Jejich hroby zůstaly rozsety po různých místech světa a ve vlnách oceánů. Bylo to slavné tehdy uvítání. Víme ale, jak bylo ne příliš příjemné těm, kteří již tehdy v naší staré domovině zaprodali Moskvě své národní cítění a přesvědčení. Právě smýšlení našich

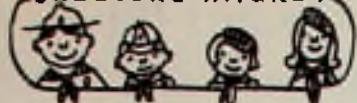

ZNAM 310. ČS.PERUTI

dobrých českých a slovenských lidí doma se přece jen projevovalo. Linie komunistů má však za úkol záměrně zlehčovat vše, co má nebo mělo svůj původ ve svobodném a demokratickém západě. Začali soustavně potlačovat zásluhy, které si čs.letci ze západu vydobili. Zvláště vojáci si vzpomínají na tuto nízkou snahu, jak byla uplatňována zkomunizovanými důstojníky t.zv.Osvětové služby, kterou řídil neblaze proslulý gen.Procházka. Současně začalo sledování činnosti a smýšlení letců ze západu službou t.zv.Obranného zpravodajství, která rovněž byla od počátku v rukou čs.komunistů. Leč výchova, charakter a zvláště smysl pro svobodu, jak ji naši letci měli možnost zblízka poznat v Anglii, Americe a v Kanadě, tento smysl a vlastnosti se příliš zakořenily v nitru každého jedince. Docházelo k rozporům. Pak přišel neblahý komunistický převrat v únoru 1948. Každému z nás bylo jasné, že nemůžeme sloužit ideologii, která se přičila všemu tomu, co bylo v nás. Jsme šťastni u vědomí skutečnosti, že drtivá většina čs.západních letců se dostala na svobodnou stranu od železné opony, za kterou náš národ doma nevyslovně trpěl. Nebylo jiného východiska než opět útek přes hranice vlasti, již po druhé během našeho života, do exilu. Krozí z nás se dostali ven za dramatických okolností. Naše srdce a vzpomínky budou vždy s těmi, kteří při tom přišli o život nebo byli chyceni a trpěli dlouhá léta v komunistických věznicích a pracovních táborech. Jedním z nejkrálovějších případů té doby byl případ generála dr.Karla Janouška. Zastával v Anglii funkci "Inspektora čs.letectva" a měl v RAF hodnost Air Vice-Marshall. Měl vysoký řád KCB. Koncem února 48 mu řekli, že musí z armády odejít, o něco později ho po provokaci zatklí a obvinili z pokusu o odchod na Západ. Byl odsouzen k trestu smrti, pak mu trest změnili na doživotní žalář. Dlouhou dobu byl v uranových dolech v Jáchymově. Po 12ti tvrdých letech byl propuštěn. Teprve v červenci 68 se dočkal zrušení rozsudku. /Dne 27.října 1971 gen.dr.Karel Janoušek po delší nemoci zemřel. Jeho pohřeb byl velmi smutný. Zúčastnili se ho téměř všichni z oněch letců ze západu, kteří ještě zbyli ve staré naší vlasti. Nápadná však byla neúčast zástupce ministerstva národní obrany a letectva. / Pokud se naši letci dostali po roce 48. zpět do Anglie, řada z nich vstoupila opět do služeb Royal Air Force. Sloužili na leteckých stanicích na mnohých místech, o kterých se jim dříve ani nezdálo. Bylo potěšující, že i tentokrát udržovali vzájemný styk a stará přátelství. V Anglii, kde jich žije nejvíce, se schází v Londýně. Oslavují společně památné dny, hlavně okázale výročí slavné bitvy o Anglii dne 15.září. Oživilí znovu svůj stavovský "Svaz letců svobodného Československa", s posláním, které nemůže být krásnější. Vzpomínají na své kamarády a na vše, co je vždy dokladem. /Dokončení str.6. /

East Wretham: zleva - dr.Kováč, který zahynul v autonehodě v Londýně, J.Šnajdr a J.Ocelka. Rok 1941.

skautská hlídka:

Dr. Velen Fanderlik, hlava našich skautů v exilu od roku 1939, poslední starosta Junáka a zástupce našich skautů ve Světovém skautském výboru, se vrátil nedávno z 2-měsíční cesty po západní Evropě.

Velen Fanderlik

Navštívil 6 letních táborů českých a slovenských skautů v Holandsku, záp. Německu, Švýcarsku a Rakousku a ztrávil v každém z nich několik dní. Tábory byly vedeny ve starém duchu našeho skautského programu, stany s podsadami v malebných údolích, táborové kruhy ozdobené totémy, tak jako to bývalo kdysi u nás doma. Byl velmi dojat, když slyšel naše národní písně a skautské popěvky kolem táborových ohňů a viděl všelijaké ty scény a často na místě sestavené programy, jak jako tomu bývalo u nás kdysi.

Ocenil obětavou práci našich vedoucích a vůdkyň, které tábory vedli, i když většina z nich měla příležitost skautovat jen krátkou dobu v letech 1945 až 47 /i těch je dnes mezi nimi málo/ a ostatní poznali skauting jen na krátkou dobu po roce 1968.

Je vidět, že naše skautská tradice zapustila trvalé kořeny a že i v cizině přes všechny potíže náš skauting kvete dál. Do mnohých táborů přijížděli skauti z daleka, protože jsou roztroušeni po celé záp. Evropě a přece za dva dny mezi nimi vyrostl dobrý skautský duch a veselá junácká nálada. Je to výsledek dlouholeté obětavé práce vedoucích našich oddílů a vydávání příruček a pokynů, nástinů programů a pod. Vychází několik skautských časopisů oblastních, kde jsou nejen zprávy a organizační pokyny, ale mnoho z programu skautského i zábavného čtení pro mládež, která nemá jinak příležitost číst skautské knihy. Je třeba vydávat příručky, jednak přetiskem starých osvědčených příruček, jednak nově sestavených. V poslední době vyšly pokyny pro vedení táborů, jako "Velenovy táborové epištoly", které velmi pomohly vedoucím toto léto.

Dr. Fanderlik se účastnil také výroční schůze vedoucích a funkcionářů, kde organizační problémy byly projednány a noví vedoucí skládali slib. Je potěšitelné, že máme mnoho mladých lidí a dokonce i dorostu vůdcovského, kteří zaručují zdárný vývoj pro budoucí léta.

Naši skauti se také účastnili mezinárodního tábora BULA, pořádaném ve Švýcarsku. Náš tábor s dřevěnými podsadami a velkými indiánskými Tee-pee stany vzbudil obdiv mnohých a objevil se v novinách. Jako vždy naši skauti se ukázali jako dokonalí hudebníci a zpěváci při táborových ohních. A nutno uvážit, že ta mládež má málo příležitosti pospolu zpívat a tři čtvrti dne mluví cizím jazykem.

/Na toto téma jsme dostali také krásný článek od "Velké Dany", která se z Kanady se svou dcerou účastnila skautských táborů ve Švýcarsku. Abychom se neopakovali, poslali jsme článek do skautského "Tam-tamu".

Bude vás zajímat

28.10. se z Rakouska přistěhovali: Karel Svanda s rod. do Cambridge, Peter Zháňal a Miloš Matějičův do Toronta, M. Karnovič do Vancouver a I. Pivovarov do Edmonton. Všichni jsou sponzorováni kan. vládou. -- V Anglii těžce onemocněl býv. letec 311. peruti Bohumír Hrabal. -- Naše škola v Hamiltonu hledá nové žáky. Volejte: 637-24 94. -- Sláva Ďuriš z Plzně hraje za Toronto.

BLAHOPŘEJEME

Zpráva skoro neuvěřitelná...! Tonek

Bartoš z New Yorku, jehož údělem byla vždy práce a jehož životním cílem bylo svobodné Československo, se v září dožil svých 70. narozenin. My všichni kanadští mu k tomuto významnému životnímu jubileu blahopřejeme! A litujeme, že to byl právě někdo z Kanady, kdo mu připravil jedno z největších sklamaní poslední doby. Tonek Bartoš je rodem moravský Slováček, po maturitě nastoupil vojenskou službu u 10. hraničářského praporu v Trebišově. Byl náčelníkem Sokola a předseda nář. soc. mládeže v obvodu Břeclav-Hodonín-Kyjov. Poštovní úředník v Brně do německé okupace. Pokusil se s dvěma bratry o odchod do Polska, ale byli chyceni a vráceni. V roce 1940 jde přes Slovensko, Maďarsko a Malou Asii do Francie. Prodělává ústupové boje 2. čs. pluku a pád Francie. Odehází do Anglie, kde jeho otec slouží u dělostřelců, nejmladší Franta u letců. Tonek se dává k parašutistům. V roce 1942 se četař aspirant Antonín Bartoš jako velitel para-skupiny Clay-Eva vrací na svou rodnou Moravu. V jeho skupině jsou četaři: Jiří Štokman-šifrant a Čestmír Šikola-telegrafista. Skupina fungovala a byla ve styku s Londýnem až do konce války. Prošla mnohými nebezpečími a vykonala velký kus práce. Po válce se stal A. Bartoš poslancem Prozatímního národního shromáždění, v r. 1946 byl zvolen poslancem za zlínský kraj. Oženil se s Marií Šestákovou a měl s ní synka. Po komunistickém puči v r. 1948 odešla celá rodina a jeho bratři František a Josef do exilu. Starý otec byl doma zatčen a vězněn do roku 1953. Tonek Bartoš je zásadním odpůrcem komunismu v jakékoliv formě. V debatách na půdě Rady svob. Československa jde vždy přímo k věci a nemá rád plané mluvení. Potřebujeme více takových Bartošů, Čížků, Pražáků atd. t.j. pracovníků. Tonek Bartoš dokončuje zajímavou knihu o čs. para-rojtech.

sport

Jednou z neaktivnějších složek našeho krajského života v Clevelandu je Svaz československých sportovců v zahraničí, jehož čestným předsedou je Pepa Maleček. Koncem září t.r. uspořádal Svaz tradiční výroční tenisový turnaj a k předání cen vítězům si pozval známého sportovního redaktora Radia Svobodná Evropa a "Českého Slova" Karla Drážďanského z Mnichova, NSR. Náš obrázek zachycuje zleva předsednický stůl při ceremonii: zleva - Zdeněk Pražák, který je tajemníkem a tiskovým referentem Svazu, Vláda Zikán, který zastává funkci místopředsedy Svazu a žije v Baltimore, Maryland, Jaroslav Chadim, který je předsedou clevelandské odbočky Svazu a redaktor Karel Drážďanský. Všichni odešli do exilu po únoru 1948.

Jestliže v Torontě je nejlepší naší restaurací Benes Inn na Eglinton Ave. W., v Lindsay je nejlepší "kontinentální" restaurací The Coach House na Cambridge St. Majitelé jsou Jiří a Hana Benešovi, žáci "Mistra Petra Beneše st." V sobotu a v neděli mají otevřeno od 5 hod. odp. a mezi hosty najdete krajany ze širokého okolí. Během týdne mají vždy 2 "speciální" jídla denně. Ceny jsou mírné, obsluha vzorná. Podnik má povolení prodávat alkoholické nápoje a pivo. Když tam vydavatel před 14 dny byl, sešli se tam naši krajané z Lindsay, aby se rozloučili se Zdenkem Slavíkem a jeho paní Drahomírou. Stěhují se do Whitby.

DOBROČINNÝ BAZÁR

DÁMSKÉHO
ODBORU
ČSNS - TORONTO

KOSTEL SV. VACLAVA
496 GLADSTONE AVENUE
TORONTO (jižně od Bloor)

SOBOTA 1. LISTOPADU 1980
od 11 hod. do 5 hod. odpoledne

Výborne domácí pečivo, lahůdky a občerstvení! Dárky, bižuterie a knihy! Zavazadla, ruční práce a TOMBOLA!

VSTUP VOLNÝ!

Byli jsme v Bitvě o Anglii

Dokončení se str. 5.

Vzdání jakékoliv rozeštvádající politiky, dali své síly k dispozici pro činnost proti nejúhlavnějšímu nepříteli nejen naší staré vlasti, ale dnes celého světa - komunismu.

Říká se, že dějiny se opakují. Byli tolikrát v područí a v nesvobodě, ale přece nakonec vždy přišla pravá šťastná SVOBODA, v níž je jediné možno žít a dýchat. Není tomu příliš dlouho, co u nás doma po několika tvrdých letech vládli nacisté. Jest znám jejich konec. Tam u nás doma jsou dnes u moci komunisté, pokorně sloužící Kremlu a cizím zájmům. Jsou jak víme mnohdy ještě krutější vůči všem, kdo s nimi nesouhlasí, než byli Němci. Tím smutnější je, že tentokrát jsou nepříteli národa i ti, kteří z něho vzešli.

Připomeňme si však jedno z našich starých pořekadel:

"Boží mlýny, třebaže snad melou velmi, velmi pomalu, přece jen melou jistě."

Alfons Kříž

SEDMÉ NAARDENSKÉ SETKÁNÍ

Začalo v pátek 22.8. v Londýně. V Národním domě měl E.Řehák z Paříže, po večeři, první referát o současné politické situaci ve vztahu k nám exulantům. Následovala živá debata. Než jsme se rozešli, zazpívali jsme národní hymny s pohledem upřeným na státní vlajku, která zdobila hlavní stěnu sálu.

Příští den 23.8. dop. jednání pokračovalo. Promluvil red. J. Josten na thema "Čs. exil-1980". Byla to zpráva z jeho nedávné cesty kolem světa /Kanada, USA, N. Zéland, Austrálie/. Aktivita našich lidí byla předmětem zájmu. Byl to obrázek zajímavý, i když ne vždy potěšující. Doplnil jej dr. Lang, který letos navštívil Austrálii., a Vladimír Škutina, který už

také značnou část Starého i Nového světa procestoval od chvíle, kdy přišel do exilu. Tak jsme dostali pohled jak starší, tak mladší exilové generace. Rozprava po zprávách byla živá a velmi poučná. Následovaly zprávy funkcionářů Naardenského Výboru. Předseda ing. P. Moritz promluvil o činnosti Ústředí za 2 roky, sl. Zdenka Pokorná podala zprávu pokladní, Jan Jůn zprávu tiskovou. Úkolem "Londýnských Listů", které jsou orgánem Naardenského hnutí zůstává: snažit se spojo-

vat dobré snahy exulantů ve svobodném světě pro dobro našich národů. V odpoledním zasedání byly zprávy exilového Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných CD-UP. Předseda Výkonného výboru dr. Jan Lang podal přehled čs. účasti a vyjmenoval ty jednotlivce z našich řad, kteří v celém svobodném světě aktivně pracují. Red. J. Josten vysvětlil některé aspekty a úspěchy britské reprezentace ve Výboru a zdůraznil, že aktivní práci ujišťujeme naše doma, že jsme na ně nezapomněli. Poutavě zajímavý referát o domově podal Vladimír Škutina, "presidentův vězeň", který situaci velmi dobře zná a její vývoj pozorně sleduje.

Po čaji byly provedeny volby do Ústředního světového výboru Naardenského hnutí. Byla přijata navržená kandidátka těchto pracovníků: z Anglie-ing. P. Moritz, sl. Z. Pokorná, Richard Kroupa, major J. Buršík, Jan Jůn ml. a dr. Jan Lang. Nově byli ko-optováni J. Benačka a Karel Thomas-Tichý; za sev. Anglii: Fr. Bauer a S. Šulc, nově ko-optován major Míla Kašpar. Zahraniční referenti: z USA dr. L. Brom, z Austrálie dr. Petr Lánský, z Jižní Ameriky A. Lojkašek, ze Švýcar M. Nenadálková, A. Holeček a V. Škutina, ze záp. Německa dr. Josef Kratochvíl, z Francie E. Řehák, z Kanady dr. Jiří Škvor a M. Janeček. Dále byly čteny a diskutovány dva referáty: "Poslání mládeže v exilu" od dr. Josefa Kratochvíla a "Náš exil v záp. Evropě" od ing. L. Husáka. Zdůrazněna byla také kladná činnost skupiny "European Liaison Group" v Anglii a čs. svazu křesťanských pracujících ve Švýcarsku. Závěrem se jednalo o konferenci v Madridu: zprávu podal E. Řehák a v debatě byl diskutován obsah obsáhlého memoranda Čs. národní rady americké a zpráva delegátů Naardenského hnutí v Madridu /prof. Toufar, plk. B. Tobyška/.

V neděli 24.8. byly bohoslužby v čs. kapli /114 Mount St./ věnovány našim národům a jejich svobodné budoucnosti. Po stranách oltáře byly prapory a při mši sv. zazpívala paní B. Tučápská dvě Smetanovy písně. Na závěr zazněla státní hymna. Odpoledne byla přátelská schůzka na Velehradě s členy E.L.G. a Svazu Čs.-polského přátelství. Byly položeny také věnce k pomníku Jana Palacha; položili je E. Řehák a pí. S. Witorzinić-ová, vdova po známém polském generálovi. Pracovních zasedání se zúčastnilo 30 delegátů ze sedmi zemí svob. světa. Z mnoha dalších došly pozdravné přípisys, z nichž některé svým rozsahem a důležitostí zasluhují dalšího studia a zpracování.

Kdo z našich čtenářů má zájem o další podrobnosti či o pravidelné zasílání "Londýnských Listů", může napsat na adresu: Naardenský Výbor, 22 Ladbroke Square, London W.11., England. /

Na podzim roku 1977 navštívil Toronto zakladatel Naardenského hnutí Rev. dr. Jan Lang z Anglie. Na našem obrázku jsou čeští a slovenští duchovní, kteří se tehdy zúčastnili oběda na jeho počest. Vlevo sedí pastor J. Novák, stojící s brýlemi je Rev. Jaroslav Janda z Osady sv. Václava, po jeho levici pastor slovenské evang.-lutheránské církve Dušan Toth. Sedící s brýlemi je dr. Lang, autor dnešního článku o VII. Naardenském setkání.

ZPRÁVY Z KANADY

Také čs. letečtí veteráni se zúčastnili vzpomínkových podniků v Torontě k 40. výročí Bitvy o Anglii. Článek J. Emmer-sona ve "Star-u" zdůraznil podíl našich letců. Mezi účastníky sjezdu v Torontě byl známý beznohý letec D. Bader. Přijel také na zvláštní pozvání býv. něm. let. generál Galland. --Italové v Torontě si postavili halu "Columbus Centre" za 11.5 mil. dolarů. Poláci v Mississauga staví kat. kostel za 1.5 mil. dol. --Komentátor M. Gayn napsal do "Star-u", že kan. velvyslanec v Moskvě Robert Ford po 16 let dělal vyjíměčně dobrou práci za těžkých podmínek. Jeho nástupcem je Geoffrey Pearson, syn někdejšího min. předsedy. --Moskvou školený agent "M. Sabotka", který působil v Edmontonu, Alta., se přihlásil RCMP a nedávno napsal dva zajímavé články v "Sun-u". Vyjadřují obavy o kan. bezpečnost. --V indickém exilu žijící tibetský Dalaj Lama navštívil Toronto a Edmonton. --Čs. let. akrobat L. Bezák trénuje v Kanadě kan. akrobatické družstvo pro mistr. světa. --Wm. Markiewicz přetiskl výňatek ze Škutina anglického článku v našem listu v torontském "Sun-u". --Naše nově přichozí ženy se mohou obrátit na Immigrant Women Job Placement Centre, Suite 105, 720 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2T9. Tel. 922-0701 nebo 022-8017. --Fed. ministr imigrace prohlásil, že Kanada je ochotná přijmout jako "landed immigrants" dvě rodiny ruských baptistů, které se skrývaly po několik let, pokud jim Kreml dá povolení k výjezdu do Kanady. --Kan. tiskař W. Edwards nedostal od sovětského velvyslanectví peníze za tisk letádky pro sovětský pavilon na EXPO v r. 1967. Šlo asi o 30.000 dol. Použil proto nedávno platných ont. zákonů a v torontském přístavu "zabavil" celou sovětskou loď v hodnotě několika milionů. Aby se pojistil, zařídil také zamrznutí fin. fondů sovětské ambasády v Ottawě v jisté kan. bance. SSSR má z toho velkou ostudu. --Insertní agentie N.C. Publications poslala urgentní dopis kan. zahr. ministrovi se žádostí, aby poskytl kan. etnickému tisku podrobný materiál o jednáních v Madridu. --Ministr imigrace jmenoval tříčlennou komisi, která má studovat stávající im. praktiky a procedury. Jsou v ní: pp. W. G. Robinson, C. Hoppe a D. Matas. --Komentátor D. Carter prohlásil v Torontě k tisku, že jsou doklady o zvýšené aktivitě sovětské KGB v Kanadě. --Stavba nové Massey Hall v Torontě bude stát 39 mil. dolarů a stavba potrvá další 2 roky. --V letech 1973-79 se do Kanady přistěhovalo z rudé Číny 5.600 osob, hlavně příbuzných zdejších občanů. Peking znovu otevře svůj konsulát v Torontě.

SVOBODNÝ SVĚT

Nobelovu literární cenu ve výši 250.000\$ dostal polský písničkář lotyšský exulant C. Miłosz. --11.000 estonských exulantů demonstrovalo před sov. ambasádou ve Stockholmu a žádalo odchod sovětských okupačních vojsk z Estonska. Jsou tam prozatím už 40 let. --Rakouské úřady oznámily, že během září 80 požádalo o azyl dalších 405 čs. občanů. --Z nedávno zveřejněných poznámek pres. Trumana z roku 1952 vyšlo najevo, že uvažoval vážně o atomovém ultimátu SSSR. Mělo žádat vyklizení všech Sověty obsazených satelitních zemí pod hrozbou zničení 5ti největších sovětských měst. --V Traiskirchen v Rakousku je tolik čs. dětí, že tam otevřeli nové dětské rekreační středisko za půl milionu šillinků. --Porušil-li RA rakouskou neutralitu, NATO zasáhne okamžitě. Prohlásil to gen. tajemník NATO J. Luns. --Britský tisk protestoval proti zatčení pěti členů komise pro vyšetřování praktik KGB v Moskvě, zvláště v oboru psychiatrie. --Samotná pí. Oswaldová nyní věří, že v Oswaldově rakvi není její muž, ale rastrčený sovětský agent, který zavraždil am. presidenta. --V Itálii vytištěná falešná "Pravda" cirkulovala v Moskvě a okolí během OH v počtu 7.000 výtisků. --Jihoafrická revue "Panorama" napsala o vynikajících úspěších čs. posrpnových uprchlíků v JAR. V letech 1968-75 se přistěhovalo 2.575 našich. Článek tvrdí, že každý z nich má svůj dům či kondominiium a auto. --V souvislosti s konferencí v Madridu pozval am. zahr. ministr k diskusi 300 zástupců různých etnických organizací. Našich bylo 14: Ferjenčík, Štefan Papánek, Faltusová, Hašek, Fleischer, Babinec, Recheigl, Mládek, Valúšek, Jan Papánek, Betka Papánková, Ryšavý, Švehla a Věra Hilgertová-Doležalová. Skupina byla pozvána také do Bílého domu, kde se sešla s prezidentem a jeho poradcem Brzezinským. --Na 200 tisíc mužů a žen se zúčastnilo manévru NATO v NSR. --Ve Švýcarsku vyšel podrobný průvodce po sovětských věznicích a prac. táborech. "Travel Guide, USSR".

POEZIE
ANTHOLOGY OF CZECH POETRY
Dvojazyčný sborník české poezie od nejstarší doby až do počátku moderny.

Objednávky posílejte na Michigan Slavic Publications, MLB, University of Michigan, Ann Arbor, Michigan 48109 s šekem na University of Michigan, Department of Slavic Langs. and Lits., 3040 Modern Languages Building, The University of Michigan, Ann Arbor, Mich. 48109. 100 ilustrací!

WINZE'S MEAT MARKET

ILJA ŠANDA

Čerstvé domácí a evropské uzeniny.

307 Roncesvalles Ave., Toronto.

Tel.: 533-5165

NAŠI VE SVOBODNÉM SVĚTĚ

Na dotaz sdělujeme, že slavný - čs. cyklista Ota Rozvoda má adresu: 72-382 Ridgecrest Lane, Palm Dessert, Cal. 92260, USA. -- Jiří Pelikán žil na zasedání Evropského parlamentu, aby se více pama- tovalo na zájmy obyvatelstva v zemích do- časně porobených komunisty, než na zájmy re- žimů. Dotyčný je poslancem italské socia- listické strany. -- Jiří Lederer se usadil v Mnichově se svou paní, která je polského původu, a dcerkou. Odsoudil ostře současný kom. režim v Praze. -- Dostali jsme pozdrav od V. Pitta z Bad Sooden, NSR, od Z. Pražáka z Clevelandu, od manželů Hladíkových ze Španělska, od J. Polínka z Luxemburku a od př. Zavoralové z B.C. Všem děkujeme! -- V NSR platí nový asylový zákon. Stanoví, že žada- telé o asyl nedostávají po 1 rok povolení k práci a min. denní kapesné 8 DM. -- V NSR požádali o asyl m. j. děkan Karlovy univer- sity dr. Karel Mácha, hlasatelka pražské TV Ludmila Dvorská s manželem, džezová zpěvač- ka Jarmila Moravcová s manželem Jiřím a třemi dětmi. Rovněž šofér bonnského velvy- slance v Praze Pavel Homolka s rodinou. -- Ve vězení ve Straubinku, NSR, spáchal sebe- vraždu únosce letadla ČSA v roce 1976 Ru- dolf Bezděch, nar. 19. 11. 50 ve Slaném. -- Char- tista Jiří Pallas má úspěchy ve Švédsku. -- Jednota Sokol v Göteborgu ve Švédsku byla vládou pověřena natočením filmu o životě našich. -- Spisovatel K. J. Krušina stá- le plánuje přesun do Austrálie. -- Plá- nujete-li zimní dovolenou na slunné Floridě, pište na adresu: John Kučera, Croft Villas Motel, 1020 N.E. Victoria Park Rd., Fort Lauderdale, Fla. 33304, USA, nebo telefonujte: 1-305--525-1146. Slevy pro krajanů! -- Taxidermista Jan Koza z Clevelandu se dostal do tor. novin. -- Luboš Hes se zasloužil, že na N. Zélandě - s technickou pomocí vyda- vatele t. l. - začaly vycházet "Střípky z klubu", pro potřeby našich ve Wel- lingtonu a okolí. -- Vladimír Škutina nám ze Švýcar napsal, že Pavel Kohout nebyl nikdy v ČSSR uvězněn či zatčen. Nikdy se mu nic nestalo! Jako v pravém slova smyslu kom. milionář nemusel nik- dy v životě topit v továrnách, uklízet nebo mýt okna. A když přijel do Vídně distancoval se od všech emigrantů, aby si to nerozházel s p. doktorem Husá- kem. Hra "August..." není nové drama, a- le hrálo se dlouho na scéně pražského Divadla na Vinohradech. -- 15. a 16. 11. 80 bude v New Yorku schůze zastupitelstva Rady svob. ČSR. -- Jan Kuncíř komentoval situaci v Polsku z našeho hlediska v dopise redakci li- stu "Lewiston Daily Sun", Maine, USA. -- Filozof dr. Julius Tomáš působí nyní s rodinou v Oxfordu v Anglii. Jeho dva synové studují na tamní univer- sitě. -- V USA vyšla kniha barevných fotografií o koních - pečl Time-Life Books, P.O. Box 160, Toron- to, Ont. M5C 2J2; autorem je fotograf - krajan Ro- bert Vávra. Lucusův kniha má 120 stran a stojí \$ 22:23. -- Světového Festivalu Slovenskej mládeže začátkem srpna v Mnichově se účastnilo 600 lidí. -- Senátor Vojta Beneš zemřel 20. listopadu 1951.

Tentokrát přinášíme záběr ze Švý- carska. Redaktor krajaňského "Zpravodaje" žije se svou paní v alpské chatě vysoko nad jezerem Walensee, ve vesničce Obstaliden. Dr. Jaroslav Strnad pracoval po řa- du let pro Radio Free Europe v Mni- chově, ale nyní má od velkoměsta pokoj. Doslova! Navíc: když sedí u svého psacího stroje a sestavuje nové číslo "Zpravodaje", vidí ok- nem přes jezero vesničku Amden a věčně zasněžené vrcholky alpských velikánů. Jeho paní je obvodní zdravotní sestrou, k čemuž musí dokonale ovládat místní dialekt. Pár zajímavých, obětavých a schop- ných lidí. Dělati našemu exilu čest.

A navíc fotografie dvou svobodných kra- jaňských krasavic z Brazílie. Vpravo: sl. Stáňa Duhová, 25 a vlevo její sestra Jana, 19. Chtějí si dopisovat s krajanů v Kanadě či v USA. Anglicky, česky nebo španělsky! Adresa: Rua Amintas de Bar- ros 39, Apt. 404, Edifício Flamengo, Curi- tiba, Brasil.

JEDNOU VĚTOU

Odbočka ČSNS - Vancouver, B.C. plánuje postavit - s pomocí daru vlády - domov našich důchodců. Jsou i návrhy, aby se založil Český národní hřbitov. -- Neda- leko Ottawy zemřel ve věku 80 ti let býv. poslanec za čs. nár. soc. stranu a po- dější missionář František Uhlíř. Patřil k anglikán- ské církvi. -- Jiří Hlobí- lek, který má obchod s rá- my na Dundas St. W. v To- rontě, měl koncem září ne- čekáného návštěvníka: bez ohlášení do obchodu při- šel 1.100 librový vůl, kte- rý utekl z nedalekých ja- tek. Policie zvíře zastře- lila. Škoda na rámech a pod. se odhaduje na 10.000 dol. -- Do Cornwall, Ont. se přistěhoval z Rakouska Jan Černý, číšník, s paní a dvě- ma syny. Do Sudbur Vlad. Sa- netřík, tiskař. Do USA emi- groval chartista Jiří Ka- sal z Liberce. -- Allumini- ová ckná a dveře obstará krajan Milan Přibyl, 247-2880. Také instaluje.

Ze života krajanů

"Unitarian Service Com- mittee of Canada" dalo a exulantů od r. 45 vývojovým zemím k dispozici na 40 milionů dol. V současné době podpo- ruje 150 projektů v Asii a v Africe. Za- kladatelkou a ředitelkou této organiza- ce je krajananka dr. Lotta Hitschmanová. -- Bratři šťastní plánují návštěvu Toronta začátkem prosince t. r. Jsou pozváni do Benes Inn. -- Dva zkušení exportní odbor- níci, kteří sloužili čs. režimu v Ontáriu po několik let, Milan Nápravník a Vlad. Christovský, požádali o pol. asyl. Pro- zradili, že firmy, které v Ontariu vlast- ní rudá Praha, mají zákaz přijímat do svých služeb uprchlíky z ČSSR. -- Čtenář V. N. nám radí, abychom místo slova "kon- gresník" raději užívali termín "člen kongresu". Také výraz "kongresní kni- hovna" se mu nelíbí. Prý je lepší "kni- hovna kongresu". Dík! -- F. Zemánek se z Ottawy přestěhoval do Nepean, Ont. -- Vyda- tel t. l. se účastnil volební večere na počest radního T. Ruprechta, který se v listopadu t. r. v Torontě znovu uchází o zvolení do městské rady. -- Dr. Miloš Vitula navštívil svého synovce v B.C. -- Býv. resident Toronta Ant. Kolesa si ve Vídní /Novargasse 7, Wien 2/ otevřel re- stauraci. Od října 1967 dluží Americké- mu Fondu za letenky do Kanady. -- Sháníme č. 36 /244/, vol. VI. "Našich Hlasů" ze 17. září 1960. Než vyhodíte staré noviny, po- dívejte se tomto čísle. -- Hledají se: Peter Cmero z Abrahámu při Bratislavě, J. Tschorn /Edmonton?/, pí Olga Dobrovol- ská a Milan Langr /Edmonton?/. Pošlete jejich adresy do red. t. l. -- Tvrdí se, že Janet Szamuhelová, roz. Gregorová, čeká ro- dinu v únoru 81. -- Jan Hospes se přestě- hoval z Ottawy do Calgary. -- Milan Cza- gan z Guelph, Ont. do Cambridge, Ont. -- Ota Šindelář z Niagara Falls, Ont. nám sdělil, že se mladík účastnil bojů na barikádách v Bubenči začátkem května 45, pod velením plk. Rozmary, hlavně v úseku Mautnerovy továrny. -- Známa lékařka MUDr. Lída Hil- bertová oslaví své narozeniny na den sv. Kateřiny 25. 11. -- Upozorňujeme, že no- vě přichází najdou velký výběr prádla a oděvů za mírné ceny v Textile Market, 246 Queen St. W., Toronto, Ont. Tel. 598-2435. Domluvíte se česky, neboť majite- lem je známý krajan Jilek. -- Začátkem října byla sloužena mše sv. k 30. výročí tragické smrti Františka Gajdy, který byl při přechodu hranic zastřelen čs. ko- munisty. Stalo se to u Břeclavi. -- Rev. J. Janda se ve farním bulletinu pochvalně zmínil o naší studii případu p. faráře Toufara. Kněze navštívil jáhn Pavel Še- bor z Vatikánu. -- V Torontě zemřela pí M. Šimečková, 41. -- Nové Divadlo uvede 2. 11. v Limelight Dinner Theatre, 2026 Yon- ge St., tel. 245-7119, operetu "Mamzelle Ni- touche". Reprízy: 9. 11. a 16. 11.

Frank Heran
Tel. (416) 653-4176

ORGANIZUJEME PRICESTOVANIE

Vašich príbuzných z Československa

a zariadíme Vám cestu na stretnutie sa s prí- buznými v Maďarsku, Rumunsku a Bulhars- ku. -- Vybavujeme aj zájazdy na juh -- Florida, atď, ako aj na ostrovy.

world travel

Zmenáreň cudzích valút
Založené 1951. Majiteľ Harry HEITLER
COMPUTERIZED RESERVATION

WORLD TRAVEL SERVICE Limited
258 College St. (roh Spadina)

Toronto, Ontario M5T 1R7 / Telephone 979-2171

STAVBY A OPRAVY

(Chaty - Domy - Továrny)
Veškeré zednické, malířské,
truhlářské a instalaterské práce.
Provádíme opravy a přestavby
starých domů.

Modernizujeme kuchyně a koupelny.
Úpravy a zakládání parků a zahrad.